Ce este psihanaliza ?

Ce este psihanaliza? Psihanaliza este o metodă de investigare a proceselor mentale, inaccesibile prin alte mijloace. Totodată, ca urmare a acestei investigări interioare, psihanaliza este şi o metodă de tratament a tulburărilor nevrotice.
Ca tehnică terapeutică, psihanaliza diferă de psihiatrie şi de psihoterapie în general prin aceea că stipulează existenţa unui inconştient psihic şi insistă asupra analizei şi asimilării inconştientului ca procedeu terapeutic.

Psihanaliza s-a întemeiat treptat pe baza observaţiilor şi cercetării clinice, însoţite de reflecţii şi teoretizări privind **structura aparatului psihic**, **dinamica proceselor mentale**, **refulare**, **rezistenţe**, **regresiune mentală** etc.

Definiţia psihanalizei mai include şi cunoştinţele dobîndite în urma cercetării şi analizei inconştientului psihic. Aceste cunoştinţe s-au constituti trepat într-o nouă ştiinţă numită **psihanaliză**.

Psihanalitice sînt şi aplicaţiile psihanalizei la studiului fenomenelor sociale, culturale, religioase etc. În acest din urmă aspect, care pretinde la o reevaluare a mecanismelor şi sensurilor culturii, psihanaliza a penetrat în conştiinţa publicului larg dincolo de limitele ei terapeutice.

Psihanaliza s-a născut în Viena sfîrşitului secolului al XIX-lea şi s-a propagat prin aportul discipolilor freudieni şi dizidenţi care, mai mult sau mai puţin fideli teoriilor freudiene iniţiale, au dat naştere unor curente şi şcoli de psihanaliză cu nuanţări diferite. Aşa este cazul **psihologiei analitice** forjate de C.G.Jung sau **psihologiei individuale** constituite de Alfred Adler.

Freudienii

Istoria psihanalizei a fost marcată de numeroase rupturi surprinzătoare. Din momentul în care **Freud** a început să se înconjoare de colaboratori s-au născut şi disensiunile. Mulţi din aderenţii săi înfocaţi, la început, au ridicat, ulterior, obiecţii la teoriile psihanalitice stabilite de **Freud** şi şi-au format chiar propriile şcoli, aşa cum a fost cazul cu **Alfred Adler** (psihologia individuală) şi **C. G. Jung** (psihologia analitică).

Primele devieri de la linia freudiană, **Adler** şi **Stekel**, cît şi bănuiala că **C.G. Jung** va face şi el pasul decisiv spre ruptură, l-au convins pe **Ernest Jones** să propună înfiinţarea unui grup de psihanalişti credibili şi fideli în jurul lui Freud, ca un soi de "bătrînă gardă".

Propunerea a fost făcută la Viena, într-o discuţie cu **Ferenczi**, în anul 1912. Într-o scrisoare datată 30 iulie, acelaşi an, **Jones** i-a dezvăluit şi lui **Freud** intenţia sa care a fost aprobată.

Pe lîngă **Jones** şi **Ferenczi**, "comitetul" de susţinători loiali i-a admis ca membri pe **Rank**, **Sachs** şi **Abraham**. **Eitingon** a devenit cel de-al şaselea membru în 1919, la propunerea lui **Freud**. Grupul s-a dizolvat după 20 de ani de la înfiinţare.

Dizidenţii

Sînt personalităţile care au contribuit iniţial la propagarea **mişcării psihanalitice freudiene**. Ulterior, la diferite date, ei s-au retras din mişcare, datorită unor divergenţe teoretice şi practice. Unii dintre ei şi-au creat propriile şcoli, cum este cazul **psihologiei analitice** (C. G. Jung) şi **psihologiei individuale** (Alfred Adler).

Psihanaliza, elemente ale doctrinei şi practicii psihanaltice, se regăsesc în curentele terapeutice moderne, în diverse forme şi amestecuri.

Psihanaliza este mai întîi de toate o metodă psihoterapeutică. Ea tratează afecţiuni nevrotice, utilizînd "metode" spcifice. Chiar dacă multă lume ignoră sau uită acest lucru, trebuie spus că psihanaliza a debutat pe tărîm clinic şi a avut ca scop, în viziunea lui Freud, tratarea afecţiunilor nevrotice.

Specificul psihanalizei, însă, care diferă de celelalte forme de psihoterapie atît prin orientare teoretică, cît şi prin acţiune clinică, a impus sarcina dificilă a **investigării şi analizei inconştientului psihic**, conducînd în chip logic la necesitatea forjării unor instrumente de investigaţie care constituie, în realitate, suma descoperirilor ei revoluţionare pe tărîmul practicii terapeutice.

Aceste "instrumente", preluate astăzi şi de alte metode psihoterapeutice ambiţioase - deşi nu cu acelaşi succes - sînt următoarele:

- **Anamneza** - care calchiază, pînă la un punct, anamneza clasică, cunoscută din practica medicinei obişnuite. Adeseori interpretarea evenimentelor biografice relatate în timpul curei psihanalitice este suficientă pentru a putea stabili cadrul nevrotic al psihopatologiei individului;

- **Asociaţiile libere** - invenţia cea mai surprinzătoare a lui Sigmund Freud şi adeseori neglijată chiar de psihanalişti. Colectarea asociaţiilor libere produse de pacient permite un acces direct la problematica lui psihică, intimă, şi totodată oferă analistului o imagine vie a etiologiei nevrotice a analizatului;

- **Interpretarea actelor ratate** - o altă contribuţie epocală a "părintelui psihanalizei". Pentru cei mai mulţi dintre noi "actele ratate", cum sînt de pildă lapsusurile de tot felul, nu au nici o semnificaţie contextuală pentru viaţa noastră psihică. Freud este primul care a sesizat logica "actului ratat", pornind de la premisa, confirmată în practică, a determinismului tuturor manifestărilor noastre psihice;

- **Interpretarea viselor** - un subiect care asumă în psihanaliză direcţii specifice de abordare;

- **Analiza (interpretarea) simbolurilor** - în aceeaşi manieră specifică psihanalizei, simbolurile - fie cele onirice, fie cele legate de situaţii arhetipice - contribuie, prin interpretarea lor, la lămurirea etiologiei nevrotice.